

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 887. Votum pænale qualiter obliget.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

voluntatem sui voti obligationem remittit. Laym. l.c. concl. 2. Suaz. l.c. n. 16. Sanch. l.c. n. 45. Bonac. Castrop. LL. cit. Plures casus particulares in quibus vovens impediendo conditionem peccet graviter vel non, vide apud Castrop. l.c. à n. 8. uti & n. 11. an culpabiliter impediens voti conditionem teneatur voto, ac si conditio defacto impleta esset.

Quaest. 887. qualiter votum pœnale obliget?

Resp. votum pœnale, quod quis, vg. intendens fugere fornicationem emittit imponendo sibi pro pœna peregrinationem molestam, si in eam inciderit, validum est, & commissio delicto absolute obligat, quia materia commissæ & conditio, sub qua promittitur, sunt honesta, & majoris boni non impeditiva, ut cum communi Cajet. 2. 2. q. 88. a. 2. Covarr. de pœnis p. 1. §. 3. n. ult. Sanch. l.c. c. 17. n. 3. Castrop. l.c. p. 18. n. 1. sitque hoc votum dupliciter. Primò si solum quis vovet pœnam, nempe peregrinationem, si delictum committat; non autem vovet vitare delictum, & hoc est votum pœnale simplex; quia est solum de pœna, supposito delicto. Secundò si quis vovet & vitare delictum, & simul pœnam, si delictum committat, estque hoc votum duplex, & quidem quatenus est votum vitandi delictum, est votum absolutum; secus, quatenus vovet pœnam, quia ad eam non obligat, nisi supposito delicto. Castrop. l.c. n. 2. non tamen manet obligatus ad pœnam, si, dum committit delictum, invincibiliter ignorat, vel oblitus se eam vovisse, quia pœna, quæ non est propria delicti, neque per se delicto annexa, contrahi nequit, quin saltem cognoscatur lex, per quam lata est, potest autem quis cognoscere, se vovisse fugere delictum, absque eo; quòd cognoscat, se sub pœna hanc fugam promississe, adeoque ab eo quòd cognoscat legem, perquam imposta pœna. Porrò in hoc casu duplicis talis voti sublato per dispensationem vel irritationem voto de non committendo delicto, censerique quoque sublatum votum de incurrenda pœna, utpote accessorium priori tenent Sanch. l.c. c. 22. n. 9. Laym. l. 4. tr. 4. c. 9. Coroll. 2. Castrop. n. 4. ad obtinendam etiam illam dispensationem voti principalis necesse non est facere mentionem dicti voti accessorii, consenti enim; cum non annectatur voti principalis observationi, sed potius illius transgressioni, adeoque licet quòd ad observationem voventem reddat securiorem, materiam voti principalis digniorem, aut Deo gratiorem non reddit, quæ est ratio cur ad obtinendam dispensationem in voto peregrinandi Romam in sacco, hujus circumstantiæ debeat fieri mentio. In eo verò num toties sit incurrenda pœna, sub qua emissum votum vitandi delictum, quoties illud iteratur, an sufficiat solum prima vice post delictum commissum, illam subivisse, res non videtur carere difficultate. posterius quidem tenent Sanch. l. 4. sum. c. 14. n. 40. Bonac. l.c. di. 4. q. 2. p. 5. §. 1. n. 5. Sa. v. votum n. 26. eò quòd pœnæ non sint multiplicandæ sine manifesta ratione, & obligatio voti in dubio non extendenda illud què verum esse existimat Castrop. l.c. n. infine. cum Sanch. l. 4. de voto. c. 22. n. 21. quando pœna gravissima est vg. religionis ingressus, peregrinatio romana, aut exorbitans eleemosyna, quæ iterari non solet, aut etiam non potest; ubi pœnæ sunt moderate, verius esse censet, cui libet transgressionem suam pœnam correspondere, & ad illam transgressorem voluisse se obligare; cum hac ratione efficacius se à delicto præservet, & in bono contineat.

Quaest. 888. quemam persone se voto obligare possint.

1. Resp. primò omnes homines ratione utentes voto se possunt obstringere, nisi specialiter impediatur seu prohibeantur D. Tho. 22. q. 88. a. 8 & 9. cum omnino communi, quia rem honestam & Deo gratam promittere possunt, quam si Deus acceptet, hoc ipso voto obstringuntur, sicut autem Deus potest promissiones etiam de re honestissima non acceptare, ut patet in professione emissa ante annum 16. ætatis, sic idem nomine Dei potest Ecclesia, & sic nolendo acceptare à certis personis emissa, aut non nisi certis conditionibus affecta, easdem ad vovendum simpliciter, aut in his aut illis circumstantiis inhabilitare; cum sicut votorum jam factorum obligationem remittere, ita etiam, ne facta obligationem inducant, impedire possit, quamvis de facto in jure præter emissionem professionis dictis annis nullus reperiat casus, in quo vota de re honesta, non impeditiva melioris boni non acceptet, & sic ad ea emittenda inhabilitet quenquam. ut Suar. l. 3. de voto. 3. & 4. Sed nec inhabilitare potest ad emittenda vota in materia præcepta, cujus executionem nullatenus impedire potest superior, & quorum propterea valor ab ejus consensu est independens. ut cum D. Tho. l.c. a. 8. & 12. ad 2. Suar. l.c. c. 5. à n. 3. & c. l. à n. 3. Less. l.c. à n. 75. Castrop. l.c. q. 19. n. 5. His non obstante, quòd religiosi plenissimè subjecti prælato non habeant velle aut nolle, adeoque sine illius consensu facta ab iis vota omnia videantur irrita, uti idem dicendum de votis impuberum respectu parentum & tutorum: nam subjectio illa religiosorum & impuberum non impedit illorum liberum usum voluntatis circa licita & honesta juri superiorum non præjudicantia, sed solum impedit, ne ita liberè arbitrio utantur, unde licitum non est monacho vovere abstinentiam sine licentia abbatis, quia ob defectum licentiæ alii illius defectus consensu scandalizantur. Ut Castrop. l.c. citatis Suar. l.c. Sanch. l. 4. c. 25. n. 6. Less. l.c. n. 74. Laym. l.c. c. 7. n. 4. Sed neque votum religiosi, impuberis, uxoris, servi de materia illis absolute interdicta est nullum, quia incapaces ad vovendum; Sed quia talis voti materia est incapax obligationis, quòd de voto rei interdicta, quia mala est, certissimum ait Castrop. n. 6. multòque magis id procedit in votis de re honesta solum prohibita quòd ad modum, prohibente vg. prælato, ne subditi sui tali vel tali die jejurent sine sua licentia; quia votum tale factum sub intellecta conditione, si prælatus consenserit, validum est ita Suar. l. 3. de voto c. 6. n. 9. Sanch. l.c. c. 25. n. 8. Less. l.c. Laym. l.c. n. 6. concl. 4. Castrop. l.c. n. 7. Tenetur autem vovens vi talis voti petere licentiam, quia promissum absque tali licentia materia voti non est, unde, ut talis sit, licentia sub promissa continetur & consequenter etiam illius petitio, utpote medium ad eam obtinendam necessarium Castrop. n. 8. quem vide ibidem de hoc fusiùs. An verò petendo licentiam necesse sit manifestare votum, non ita convenit inter AA. Affirmant Valent. 2. 2. d. 6. p. 6. q. 2. Less. l.c. n. 73. AZor. p. 1. l. 12. c. 16. q. 6. & alii citati à Sanch. cit. l. 4. c. 23. n. 28. eò quòd hæc manifestatio regulariter conducat, ut facilius licentia concedatur, & tibi neganda, prudentiùs negetur. Negant è contra Suar. l.c. n. 15. Laym. l. 4. tr. 4. c. 7. vers. Sed questio est. Sanch. l.c. c. 25. n. 29. Castrop. n. 9. & alii ex ea ratione, quòd ex vi voti vovens solum fuerit obligatus ad petitionem licentiæ; ad hanc